

[Morten Lange.]

således, at vi ikke, hvad angår den side af sagen — altså så længe vi kun betragter lovforslagene som led i en almindelig tjenestemandsløvgivning — kan anse de stillede forslag for rimelige. Tværtimod, vi er modstandere af, at der findes underbetalte tjenestemænd her i landet, og vi ser i og for sig heller ikke nogen rimelig grund til, at der skal findes underbetalte tjenestemænd i hæren, så længe man finder det rimeligt at opretholde en sådan.

Vi er også fuldstændig klar over, at spørgsmålet om arbejdstidsnedsættelse møder ganske særlige problemer i militæret — og da ikke mindst inden for sømilitærets styrker; det kan være lidt vanskeligt at få indrettet et forsvar, der kun skal fungere 45 timer i ugen. Alle disse rent faktiske ting har vi naturligvis ikke alvorlige indvendinger imod.

Men det vil formentlig ikke være nogen overraskelse for det høje tings medlemmer, når vi tager det standpunkt, at selv om disse forbedringer i og for sig er rimelige, må det være en konsekvens af mit partis stilling til militæret i det hele taget, at vi også stemmer imod lovforslag om ændringer af denne art. Det kan siges at være fuldstændig i tråd med, at vi agter at stemme imod de militære bevillinger på finansloven, og hvad der ellers måtte foreligge, men jeg håber, det er gjort klart, at det ikke er, fordi vi ønsker en specielt underbetalt gruppe af tjenestemænd her i landet, nemlig tjenestemænd tilknyttet forsvaret. Når vi ikke kan tilsige vor velvillige medvirken, er det, fordi vi i al almindelighed mener, at disse lønposter kunne spares, og at pengene kunne gives ud på bedre måde.

Nu da den højtærede finansminister har gjort os den glæde at røre ved spørgsmålet om tjenestemandsløven, kunne det måske være en rimelig lejlighed til — på linje med, hvad det ærede medlem hr. Viggo Hauch just gjorde, men måske med en lidt anden tendens — at spørge finansministeren, om vi nu snart kan vente et udspil med noget rimeligt indhold, hvad angår spørgsmålet om tjenestemandenes stilling her i landet i det hele taget. Det er jo endnu erindret, at dengang vi forrige år sidst havde spørgsmålet om tjenestemandslønningerne til debat, omend ikke formelt her i det høje ting, så dog i finansudvalget, da

slap den højtærede finansministers forgænger lidt vel billigt fra det, og jeg er sikker på, at det er ikke alene de militære tjenestemænd, der venter på et finansministerielt udspil; der er så sandelig ved at opstå en lønglidning her i landet, som er gledet væk i alvorlig grad ikke mindst fra de lavtlønnede tjenestemandsgupper. Jeg tror, det bliver nødvendigt for den højtærede finansminister meget snart at gøre et eller andet, der kan ses, ellers ender det bare med, at de ulykker, som opstår derved, får vi før eller senere besvær med at tage stilling til her i tinget. Så hvis jeg til min almindelige uvilje mod lovforslagene med en lidt mere from stemmeføring kunne appellere til finansministeren om at gøre en indsats for tjenestemandene i al almindelighed, kan lovforslagens fremsættelse her dog give anledning til nogle fremskridt.

Iver Poulsen: De foreliggende lovforslag er i dag særdeles aktuelle. For det første har forsvarets personel vel egentlig aldrig i forhold til andre, der er ansat under staten, fået — om jeg så må sige — fuld dækning for den lange og tidsmæssigt ofte ubehageligt placerede arbejdstid eller for den rådighedspligt, der naturligvis mange gange griber ind i disse menneskers privataliv på en meget ubehagelig og forstyrrende måde. Og dette misforhold er efter vor opfattelse blevet yderligere forværret under de senere års udvikling.

I det af forsvarsministeren nedsatte udvalgs betænkning nævnes det således, at medens tjenestemandenes arbejdstid med virkning fra 1. april 1961 blev nedsat fra 48 til 45 timer ugentlig, har en tjenestetidsundersøgelse vist, at den del af forsvarets personel, som omfattes af rådighedstillægsordningen, har en ugentlig tjenestetid på 61 timer. Og med den herskende mangel på befalingsmænd og det stadig udvidede militære samarbejde inden for NATO er der ingen udsigt til, at det militære personels arbejdstid kan nedbringes eller falde inden for tiden kl. 9-17.

For det andet må vi se den dybt beklagelige kendsgerning i øjnene, at tilgangen til befalingsmandskorpset har været og stadig er faldet i foruroligende høj grad, og der kan næppe være tvivl om, at en medvirkende årsag hertil er de — i sammenligning